Ч. 120. Середа 7 (20) червня 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Гроза революциї в Росиї.

Загальне положенє в Росиї погіршає ся з дня на день, з години на годину. Рільничі розрухи прибирають чим раз грізнійші розміри. З найріжнійших місцевостий в царстві наспіли вісти, що селяни порішили силою забрати двірскі землі, коли дума ще в сій сесиї не ухвалить і не переведе вивлащеня тих ґрунтів. Часопись „Реч“ взиваючи кабінет Горемикина до уступленя, питає єго, чи вже приготовив ся на принятє нового вибуху революциї, котрий прийде в найкоротшім часі і залиє кровію цілу Росию.

„Путь“ в той спосіб представляє теперішне положенє в Росиї. Вісти, які надходять з провінциї, донесеня часописий, депеші телеґрафічних аґенцийї — всьо разом складає ся на образ, повний глубокої ваги. Пожари дворів стають чим раз частійші. Стражників убивають селяни без милосердія у всіх сторонах держави. Богато стражників, не маючи відваги виступати против селян, уступає і складає уряди. Убийства і замахи на урядові особи на дневнім порядку. Нема дня, аби кількох представителів власти не упало трупом. Загальне роз'яренє і розворушенє доходить до крайности. По містах армії робітників, позбавлених праці, чим раз завзятійше і грізнійше домагають ся праці. Товпи тих до розпуки доведених людий множать ся ще безнастанним приливом виголоднілих селян з доохрестних сіл, котрі глядають тут зарібку і средств до житя, а не найшовши, сотками розтаборюють ся по вільних площах, переміняючи ся в одній хвили в незвичайно легко податливий і дуже небезпечний материял революцийний. Десятки тисяч мруть з голоду на передмістях столиць і фабричних міст. Люди з голоду стріляють ся і божеволіють. Кождого обхоплює причутє якоїсь близької і неминучої катастрофи. Всюди появляють ся признаки необчислених в своїй грозі подій.

В полудневих містах найсильнійші фірми зголошують банкротства. Фабрики і магазини пустіють одні по других. Банки обмежують кредит; злочини, убийства, крадежи, грабежи стали правилом, неможливим, аби єго довше терпіти. Поліция махнула рукою на справу публичної безпечности і ціла пожертвувала ся борбі з революциєю.

Голод обняв вже сотки повітів. Помочи ні звідки ніякої. Пошести і розпука в цілій державі. Посли до Думи одержують застрашаючі вісти про голод. З ґубернії казаньскої пишуть селяни, що вже тепер по селах множество людий лежить недужих, висохлих і покорчених голодом. В наслідок голоду вагітні жінки тратять плід вже в другім місяци. Множество селяньских осель стоїть пустками. Властителі їх поумирали або умирають. Діти, замість хліба, гризуть кору дерев. Адміністрацийні власти не гадають о ніякій зараді. В тій самій ґубернії казаньскій ґубернатор засудив на грошеву кару селян, котрі відважили ся користати з запасів публичних, і позамикав ратункові стациї. В ярославскій ґубернії селяни відмавляють плаченя податків і всяких данин Кажуть, що досить вже наждали ся. Дума не зуміє вибирати для них поліпшеня биту і прав, отже они самі возьмуть ся до того“.

Голова Москви висказав в розмові з дописувателем петербурского „Слова“ дуже поважні побоюваня що-до дальшого ходу подій в Росиї. Росия скорим кроком іде де анархії. І правительство і Дума так загнали ся, що годі вже тепер числити на взаїмне порозуміне. Міст, збудований в цїли такого порозуміня, зруйнований цїлковито. Спір, розпочатий в нещастнім дни 13 мая, заострює ся чим раз більше і остаточно доведе до отвертої борби. Неминучі наслідки тої борби замітимо вскорі в цілій Росиї — всюди зачнуть ся голосні протести, віча, всюди настануть аґрарні розрухи,

20)

Оповіданя тайного аґента.

(З анґлійского — Артура Моррізона).

(Дальше).

Черепаха.

Ювіта кортіло нераз задля якогось особливо дивного случаю відкладати свої поважнійші роботи, хоч навіть не мав з того ні найменшої материяльної користи. Звичайно умів він такій кортячці оперти ся, але в однім бодай случаю таки не міг оперти ся. Був то один із тих дивних, про які публика по найбільшій части не довідує ся, а котрі для тих, що о тім знають, суть доказом, що нема таки нічого, що не могло би стати ся в Льондоні.

Стало ся то було в 1878 р., заким я ще особисто познакомив ся був з Ювітом. Одного понеділка мав він якесь діло в якімсь бюрі, коли єму розповіли про якесь дуже загадочне убийство, якого хтось допустив ся був в тім домі минувшої суботи. Зовсім коротенька і недокладна звістка була о тім в ранішних ґазетах, але Ювіт ще не читав був о тім нічого.

Дім той стояв при улици, що була по части перебудована, недалеко Народної Галериї. Цілий ряд домів побудовано на спекуляцию, щоби поверхи віднаймати на помешканя а долину на бюра. Все вже були добре повідпаймали, лиш один із чиншівників, як то властитель хоч нерадо признав був, якось не конче був єму до вподоби. То був якийсь пан Рамо, мурин нежонатий, що займав три комнати на найвисшім поверсі. Він, що правда, платив свій чинш правильно, але своїм поведенєм викликав вже був неодні жалї других чиншівників, а тоті жалї ставали щораз частійші так, що виповідженє єму помешканя було би було зовсім оправдане. Він запивав ся страшенно а тоді просто дурів, верещав та викрикував якимись незрозумілими язиками. Спав на сходах а дами боялись ся переходити попри него. Службу і післанців від доставників прозивав, а послугачам вираблял такі збитки, що тоті аж тягали єго до суду. Якийсь час робив собі таку забавку, що сунув ся по поручу від сходів на долину а при тім кричав на весь голос: Го, го, го, іях! Але тоту забавку єму заказали, бо поруче не на то, щоби по нім спускати ся. Гроший мав досить тай пильно їх видавав, але взагалї мав все-таки ще за богато щось дикого в собі, як щоби міг зі спокійними людьми разом мешкати.

Доки був би господар все ще терпів — так казав той, що то Ювітови розповідав, він того не знає, але справа виповідженя одної суботи несподівано закінчила ся. Того Рамо хтось убив в єго комнаті, а трупа виніс звідтам в якийсь невиясненний спосіб.

Одиноке можливе підозрінє могло впасти лиш на одного чоловіка, що служив за наймита в тім домі і розносив вуглє, мив вікна та рубав дрова а котрий як раз в ту суботу був відправив ся. Злочину доконав хтось сокирою того чоловіка, котрий нераз відгрожував ся Рамови, бо той найбільше єго чіпав ся і своїми кпинами не давав єму спокою. Той чоловік був Француз і називав ся Віктор Ґужон. Давнійше був він помічником у годинникаря, але відколи окалічів був на праву руку, настали для него лихі часи, бо мусів простою роботою заробляти на кусень хліба. Він був малого росту, не надто сильно збудований, але дуже легко дразливий, а грубі жарти і насьмішки великого мурина доводили єго майже до скажености. Рамо нераз, коли єму дуже допік своїми збитками, кинув єму з погордою яку срібну монету, але малий Француз ніколи не взяв єї, хоч і як була би єму придала ся, лиш кинув нею муринови в очи; в своїй безсильній злости аж майже плакав і викликував: Свиня! Смердяча африканьска свиня! Занеси свої гроші туди, де ти їх вкрав, ти злодію! Ти свине!

На долині в тім домі лазила черепаха, котру Ґужон особливо любив. Тим зьвірятем кидав нераз мурин Французови в голову. При одній такій нагоді бідне зьвіря так трісну́ло об стіну, що аж черепашина на нім цукла. Ґужон вхопив лопату і кинув ся як скажений на свого ворога, але той чим борше втік. Отсе лиш кілька примірів, але їх вистане, щоби показати, які були відносини межи обома сторонами.

Якийсь Ґужонів свояк у Франциї дав єму знати, що прийме єго до себе, отже він відправив ся зі служби в тім домі і пішов звідтам того дня, коли стало ся то убийство. Може около третої години ішла служниця з того дому до Рамо і стрітилась з Французом, котрий як раз відходив. Ґужон поправцав ся з нею а показуючи на Рамові комнати, додав

безробітя і т. ин. Тут і там вибухне ворохобня оружна і зачне ся страшна, завзята борба.

Взагалі небезпечність стає чим раз грізнійша і чим раз близша. Росия переживає послідний реченець розмірно спокійного полагодження своєї крізи. Вскорі той реченець вигасне, а тоді розшаліє над великаньским царством така буря пристрастий і розпуки, що змінить всьо не лише в Росиї, але також далеко поза єї границями, тим більше, що в армії починають чим раз частійше вибухати бунти.

Настрій серед селян такий — оповідає один з провинциональних дописувателів „XX Век-а“—що дожидають они лише знаку від Думи. Тепер не порішили они ще нічого остаточного і дожидаючи вислідів праці Думи, причаїли ся. А в Думу вірять так, як лиш уміє вірити росийский селянин. Перший сигнал вже даний. До відомости широких кругів народних она ще не дійшла, але як дійде, народний океан порушить ся і тоді Бог один знає, що буде.

Вісти політичні.

З ради державної. — Поясненє ґр. Голуховского в угорскій делеґациї. — Події в Росиї.

На вчерашнім засіданю палати послів принято першу часть промислової новелї. Відтак по дискусиї над другою частию новелї засіданє закрито і назначено слідуюче на нинї рано.— З заяви міністра дра Прадого — як доносять з Відня — виходить, що палата послів буде радити до кінця липня; з початком вересня знов збере ся і буде тревати до 12 грудня. Бар. Бек і др. Векерлє мали вже порозуміти ся що-до проґрами праць парляментарних.

В комісиї для справ заграничних угорскої делеґациї виступило вчера кількох опозицийних бесїдників з деякими закидами против ґр. Голуховского. Именно жадали они, аби на всїх консулятах і амбасадах вивішувано попри австрийску також і угорску хоругов, аби власти консулярні володіли мадярским язиком і критикували напрям полїтики заграничної супротив Туреччини і балканьских держав. На ті закиди відповідав насамперед президент міністрів др. Векерлє. Заявив, що справа хоругов вже полагоджена користно для Угорщини, а що до справи язикової, то зазначує значне поліпшене в користь язика мадярского. Відтак боронив заграничну полїтику ґр. Голуховского та виступив против опозицийних бесїдників, котрі хотять, аби міністер справ заграничних вів полїтику угорску, між тим як та полїтика мусить бути спільна. По перерві забрав слово п. Міністер справ заграничних ґр. Голуховский і в довшій основній бесїдї збивав закиди опозициї. Вказав на то, що до внутрішної полїтики Угорщини нїколи не мішав ся, а коли розходило ся де о оправдані жаданя угорскі, там все їх боронив і підпирав. Справа мадярского язика в службі дипльоматичній не представляє ся так зле, як опозиция каже, а коли суть ще які недостачі, то певно не з волї міністра справ заграничних. „Робило ся всьо — казав ґр. Голуховский — що лиш було можна, аби Мадярів притягнути до дипльоматичної служби. Однако нїкого не можна до того примусити. Сильнійша участь Мадярів в тій службі не тільки пожадана, але й вказана. Однако дипльоматия мусить числити ся з материялом, який має до розпорядимости. В дипльоматичній службі на 152 урядників є 49 Мадярів і таке саме відношене єсть також в консулятах. Вказує, що мадярский язик єсть в академії консулярній обовязковий, а виклад історії Угорщини відбуває ся в мадярскім язиці. Також від урядників австрийских вимагає ся знаня мадярского язика. В справі відзнак і хоругов прийшло до порозуміня і угорскі жаданя вповні увзглядненї. Але уживанє мадярского язика в дипльоматичній переписці стрітило на непоборимі перепони. Вкінци пояснив бесїдник становище Австро-Угорщини супротив Туреччини і балканьских держав і заявив, що полїтика австро-угорска в тій справі єсть одиноко оправдана. По промові п. Міністра комісия ухвалила всїми голосами против 5 буджет міністерства справ заграничних і додатковий кредит.

Після цїлком певних вістий з Кронштадту положенє стає там чим раз грізнійше. Між моряками і войсковими робітниками ладить ся очевидячки нова ворохобня. Заможнійші люди утїкають з міста. З Красного Села вислано до Кронштадту два полки ґвардиї і дві батериї з 12 пушками і 22 машиновими карабінами.— Подібно непокоячі вісти надходять з Кавказу. В ериваньскій ґубернії кроваві борби межи ріжними верствами населеня прибирають чим раз більші розміри. — Але найзнаменнійша подія послідних днів збула ся в фінляндскій купелевій місцевости Теріокі, недалеко Петербурга. Именно відбули ся там збори послів до Думи разом з представителями всїх скрайних і революцийних сторонництв. На тих зборах послів до Думи ухвалено три революцийні резолюциї, а по зборах устроєно похід на дворець з червоними прапорами і при співі революцийних пісень. Участники зборів хотїли устроїти такий самий демонстрацийний похід і в Петербурзї з зелїзничого двірця до міста, але полїция не допустила до того.

Новинки.

Львів, дня 19-го червня 1906.

— Цїсарскі стипендиї. З початком нового року шкільного будуть надані в унїверситетї у Відни 3, в нїмецкім унїверситетї в Празї і в унїверситетах у Львові та Градци по однїй стипендиї ім. Франца Йосифа, а в гірничій академії в Лубнї одна стипендия ім. Франца Йосифа, всї по 300 зар. в золотї або 714 К 29 сот. Подання вносити належить до 31 липня до ц. к. головної дирекциї приватних і родинних фондів у Відни.

— Преосьв. епископ перемиский Константин Чехович по довершенїй візитациї деканатів белзкого і угнївского повернув до Перемишля.

— Право публичности. Wiener Ztg. оголошує, що п. Міністер просьвіти надав право публичности на рік шкільний 1905/6 клясї I., II. і III-ій женьского лїцею з руским язиком викладовим, заложеного руским інститутом для дївчат в Перемишли.

— Перенесеня. Почтовий официяя Кароль Віпоф перенесений із Стрия до Львова, почтові асистенти М. Цімерман із Сокаля до Стрия, Алекс. Слизюк з Підволочиск до Львова і К. Плахціньский з Лежайска до Львова.

— Важне рішенє. З нагоди специяльного випадку, в котрім ходило о додатковий принис і побір престаций в хосен краевого шкільного фонда, державний трибунал заявив ся принципіяльно в справі, котра для всїх автономічних властий має велике значінє. Міністерство скарбу в рескриптї з 20 мая 1902 р. виступило именно з твердженєм, що після арт. 18 краевого закона о шкільних фондах, податкові уряди обовязані лише до побору додатків до податків, а не обовязані до приписуваня і їх репартициї. Вправдї податкові уряди звичайно самі обчисляли і приписували податкові додатки, але робили то добровільно. Коли би той погляд міністерства мав удержати ся і податкові уряди відказали ся від дальшого приписуваня і обчислюваня тих додатків, то се значно обтяжило би автономічні власти, котрі мусїли би сповняти ту роботу, а то причинило би ся до спізненя а навіть унеможливило би стяганє податків. Тота справа оперла ся о державний трибунал, а той призвав, що скарбові власти обовязані до індивідуальної репартициї додатків до податків, до стяг-

весело: Я вже з ним упорав ся! Чорт би єго взяв! Не буде вже мене більше aracasser (натягати)! — Сказавши то пішов.

Дївчина пішла до Рамових дверий, запукала, але нїхто не відзивав ся. Она гадала, що він вийшов, і хотїла замкнути двері на ключ, але при тім побачила, що двері не замкненї. Она увійшла через передну комнату до столової і зімліла на вид, який їй тут представив ся. Рамо лежав горілиць на софі а голова звисала єму майже аж до землї. На голові була велика рана а на земли калюжа крови.

Дївчина мусить лежала так більше як десять мінут без памяти. Коли відтак опритомнїла, вибігла перепуджена з комнати і забігла аж до сторожихи, де крикнувши „убийство!“ дістала корчевого плачу, котрий мучив єї може три чверти години. Коли наконець успокоїла ся, розповіла цїлу історию, закликала сторожа і пішли до Рамової комнати.

Кров була ще на земли, сокира, котрою доконано убийства, стояла приперта коло печи, але труп десь був щез. Зараз все перешукали, але нїгде не можна було відкрити нїякого слїду. Прецї трупа не міг нїхто винести, бо сторож був би прецї видів, коли би хтось з таким великим тягаром виходив з того дому. А все-таки не можна було трупа відшукати в домі.

Коли Ювіт в понедїлок о тім всїм довідав ся, полїция заняла вже була Рамові комнати. Інспектор Реттінґс, котрому віддали були ту справу, знав ся з Ювітом; а що він ще був в тех комнатах, то Ювіт пішов до него.

Реттінґс рад був з того і попросив Ювіта, щоби він розглянув ся по комнатах. — Може — сказав він — знайдете щось, чого я не добачив, хоч тота справа так ясна як на долони.

— Отже ви уважаєте Ґужона за убийника, правда?

— Ну, так би я гадав. Бо придивіть ся сїй карточцї і сїй шпильцї, що ми знайшли на земли, коли ми в суботу були сюди зараз прийшли. Ми показали то служници а она й зараз пригадала собі — она перед тим забула була на то в своїм зворушеню — що тота карточка була пришпилена на грудех трупа. Она, видко, відшпилила ся і упала на землю, коли хтось трупа виносив. Той придуркуватий Ґужон пімстив ся, то річ ясна. Ви чей умієте по французски, правда?

Тота карточка то була половина листового паперу а на нїй були виписані червоним чорнилом слїдуючі слова:

„Puni par un venguer de la tortue“.

„Пюні па-рен ванжер де ля тортю“ — повторив Ювіт і призадумав ся. „Покараний местником черепахи“. Ну, то дивна річ.

— Авжеж, та ще й як дивна. Чи знаєте, як то все купи держить ся? Може вам розповідали, що вправляв Рамо з черепахою, котру Ґужон любив.

— А так, між иньшим і то розповідали. А все-таки була би то страшна месть за такий вчинок та й дивний спосіб оголошеня того.

— Ну — сказав Реттінґс — він просто здурів від того, що Рамо звідно єму докучав і збиткував ся над ним. На всякий случай то виразний знак, так виразний, як би він тут поклав свій підпис. Впрочім то написане в єго власній мові, а до того маємо тут ще й сокиру.

(Дальше буде).

нєня котрих одержать поручене від краевого Видїлу.

— Зелїзниця Львів - Камінка - Стоянів. Намістництво оповіщує, що ревізия траси і стацийна комісия для части проектованого шляху Львів-Стоянів з точкою виходу тої зелїзницї на головнім двірци у Львові до 28 клм., відбуде ся під проводом радника Намістництва д-ра Устияновского дня 25-го с. м. о 10-ій годині в Намістництві.

— Зміна в розкладї їзди. З днем 1-го липня с. р. зміняе ся розклад їзди поїздів сезонових ч. 2226 і 2227 на шляху Львів-Белзець-(Томашів) як слїдуе: Поїзд ч. 2226 відходить з Брухович пополудни о год. 4·46, з Рясни польскої о 4·55, з Клепарова о 5·04, а приходить до Львова о 5·09 пополудни. — Поїзд ч. 2227 відходить зі Львова пополудни о год. 5·36, з Клепарова о 5·42, в Рясни польскої о 5·50, а приїздить до Брухович о 5·59 пополудни.

— Снїги на Чорногорі. З Коломиї доносять, що на Чорногорі і Петроши лежать великі снїги, що упали в послїдних днях і в наслїдок того не лише в горах, але й на Підгірю запанувала студінь.

— Затроєне мясо. Вчера перевезено возом ратунковоі стациї з головного двірця до шпитали пятьох жидів з Ходорова, котрі там затроїли ся нездоровим мясом.

— Хмаролом. З Праги доносять, що в наслїдок хмаролому настала в цїлих полудневих Чехах велика повінь. Найбільшої шкоди наробила повінь в маетности архикнязя Франца Фердинанда, в Конопіштї. В замковім парку вода зірвала гать і дістала ся до водопроводів і електричних машин. Замок в наслїдок того остав без води і сьвітла. Архикнязь сам править ратунковою акциею.

— Огнї. В Голотках, збаражского повіта, знищив огонь шість загород селяньских. Шкода оцїнена на звиж 7000 корон. — В Лазах, ярославского повіта, вибух сими днями огонь і знищив шість селяньских загород.

— Страшна родинна драма. В Теплицях-Шенав задусила 28-лїтна жінка фірмана Тереса Врапи, своїх трох дїтий в вінї 11, 7 і 2 лїт, а відтак сама повісила ся. Причиною тої страшної драми була сварня з мужем, з котрим впрочім доси жила в згодї.

— Кровава бійка. За Жовківскою рогачкою у Львові зчинила ся вчера бійка між 24-лїтним мулярем Франц. Плошаєм а якимсь вояком. В бійцї добув вояк багнета і проколов Плошаеви небезпечно живіт, а відтак утїк. Утїкаючи згубив шапку і по тім легко буде его вислїдити.

— Пригода львівского лїкаря в Київі. Київскі часописи доносять о пригодї, яка стрітила львівского окулїста д-ра Альфр. Буржиньского, котрий покликаний зі Львова для довершеня операциї, перебував кілька днів в тім містї. На їдучого фіякром напали пяні вояки і камінями розбили буду в повозї. Лише завдяки скорим копям випшов др. Буржиньский цїло в тої небезпечної пригоди.

— Страшна буря в градом навістила — як доносять з Мелитополя, в таврідскій губернії — тамошну охрестність і знищила виноградники на просторі звиж 100.000 десятин. Град доходив до двох фунтів ваги. Погибло також богато худоби.

— Репертуар руского театру в Збаражи. (Саля власна [над ставом]; початок о годинї 8 вечером): В четвер дня 21 червня „Весїле при лїхтарнях“, оперетка Офенбаха і „На сіножати“, народна опера Яновскої. Готовить ся „Галька“, опера в 4 діях Монюшка.

Конкурс. Видїл товариства руских ремісників „Зоря“ у Львові розписуе конкурс на 300 корон з фонду „Неназваний“ для руских ремісників, котрі хотїли би стати самостійними майстрами. Кандидати убігаючі ся о ту підмогу мають виказати ся: 1. Як довго працюють в своїм заводї, зглядно провадять свою робітню; 2. з яким капіталом намірюють отворити самостійну робітню, зглядно вже отворили; 3. картою промисловою. Подання вносити належить на руки голови товариства („Народна Торговля“ від години 11—12) з реченцем до 30. червня до години 12 в полудне. Убігатись о ту підмогу можуть лише члени товариства руских ремісників „Зоря“ у Львові.

— В справі руского інституту для молодежи в Станиславові. Вже від довшого часу засібнїйші родичі учеників, що ходять до шкіл в Станиславові, жалують ся на брак відповідного приміщеня для своїх дїтий. Бурса руского товариства переповнена, бо в р. шк. 1905/6 приміщувала 70 вихованців; так само селяньска бурса переповнена, бо приміщуе 80 вихованців, та ті бурси дають захист тілько біднїйшим ученикам. Ученики богатих родичів в числї понад 150 приміщують са на дорогих станциях, з котрих богато зовсїм не відповідае свому заданю, ба навіть шкідливо невідповідні, через що чимало молодежи марнуе ся. З огляду на висше сказане та з огляду на те, що нашої молодежи задля руської гімназиї в Станиславові все більше буде прибувати, рішив видїл руского педаґоґічного товариства завести з початком р. шк. 1906/8 інститут для богатшої молодежи, деби она мала відповідне приміщене, здоровий харч та відповідний педаґоґічно-дидактичний нагляд. Скілько буде коштувати удержане одного вихованя, оодї покищо пазначити, бо то зависить від всїляких обставин, а перед усїм від скількости зголошених кандидатів. Тому просить ся поки-що зголошуватись подвійною кореспонденткою найдальше до дня 1 н. ст. липня с. р., на адресу: Прокіп Рибчук, професор гімназиї в Станиславові, ул. Коперника ч. 17.

— Пожар нафтових закопів і рафінериї. З Борислава телеґрафують: Вчера по полудни ударив грім в Тустановичах в нафтовий закоп і запалив его. Згоріло три закопи, а то один Лаца, другий Каси щадничої і закоп Аба. Крім того згоріла велика скількість ропи. Огонь ушкодив також машини до верченя. — З Дрогобича доносять, що передвчера в ночи згоріла там цїлковито велика рафінерия нафти фірми Парнеса і Кранцберга. Пожар тревав пять годин. Шкоду обчисляють на кілька мілїонів корон.

— Підпалене. Перед судом присяжним у Львові ставала вчера Мария Петрушка, 18-лїтна служниця з Лужка коло Любичи княжої, обжалована о підпалене. Обжалована посварила ся дня 29 марця с. р. з селянином Сильвестром Назарівцем; від сварки прийшло до бійки, а коли Назаровець побив Марию, она загрозила ему, що зробить щось такого, чого він буде жалувати. Кілька годин пізнїйше згоріла стодола Назарівця а разом з нею кілька селяньских загород. Підозріне упало зараз на Петрушку, бо люди виділи, як она утїкала від горіючої стодоли. По переслуханю сьвідків засуджено Петрушку на три роки тяжкої вязниці. Коли еї запитано, чи приймае засуд, відповіла: „Коли на мене всї змовили ся, то вже прийму“.

— Торговля живим товаром. Львівска полїция одержала з Бомбаю лист з страшними жалобами від двох дївчат Львовянок, котрих вивезли торговцї живого товару насамперед до Ріо Жанейро, а звідтам по якімсь часї до Бомбаю. Полїция розпочала слїдство, але оно дуже тяжке, бо дївчата в листї не назвали по назвиску тих людий, що їх вивезли.

Телеґрами.

Варшава 19 червня. Оногди почавши від 5-ої години вечером почали прибувати до Варшави будки наповнені жидівскими родинами, утїкаючими з Білого стока. Многі з них не вратували з свого майна нїчого і суть без средств до житя.

Петербург 19 червня. Відбуло ся тут в недїлю 30 віч социяльно-демократичних при участи яких 75.000 осіб. Ухвалено візвати Думу, аби не переставала бороти ся з правительством.

Петербург 19 червня. З урядових кругів доносять, що в Білім стоці цїлковитий спокій. Губернатор видав строгі приписи для удержаня ладу.

Москва 19 червня. В кількох московских часописях появили ся вістки, що на случай розвязаня Думи дожидають в Москві страйку зелїзничої служби і загальної ворохобнї. Власти перечать тим вістям і додають, що на всякий спосіб зарядили відповідні средства, аби не допустити до розрухів.

Білий сток 19 червня. Вчера відбув ся похорон 79 осіб, убитих в часї погромів.

Нордерней 19 червня. Вчера пополудни прибув тут цїсар Вільгельм.

Льондон 19 червня. Бюро Райтера доносить, що в урядї заграничних справ пороблено поважні предотавленя в справі подій в Білім стоці. Між иньшими льорд Ротшильд конферував з секретарем державним Ґраем.

За редакцию відповідае: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).